

Cô Giáo

Cho tới ngày hôm nay, làm một người tỵ nạn đã hơn ba mươi năm, lập gia đình hơn 27 năm ở xứ Cờ Hoa tự do thoải mái một đời... nhưng lúc nào đầu óc của thằng tui vẫn nhớ hoài cái chuyện ngày xưa từ một thời kiêu hùng của tuổi thanh niên không xa lắm...

Những ngày làm học trò mài miệt ở trường Hồ Ngọc Cẩn (gần chợ Bà Chiểu bên Gia Định) có một lần tui cùng mấy thằng bạn kéo nhau tới phòng Triển lãm... lúc cái thời ông Tổng Thống họ Ngô còn tại chức...Có rất nhiều gian hàng của tất cả các quân binh chủng... nhưng tại gian hàng của Hải quân, có một ngài HQ Tr/úy kể chuyện trời mây ...biển cả thật là hấp dẫn tốt cùng...buổi sáng tinh sương được ngắm mặt trời mọc từ dưới đại dương...đêm đến dưới bầu trời mênh mông chứa đựng những vì sao đêm lập lòa...cùng ánh nguyệt trong sáng cả bầu trời... để thả hồn theo những vần thơ và nhớ tới người yêu ở một nơi nào đó...những lần chiến hạm thả neo ...ghé lại nhưng hải đảo thân tiên...làm mấy thằng nhóc tì như tui mê mẩn tâm thần...Nhứt là thằng tui...hứa với lòng là sẽ chọn nghề lính biển cho tương lai...

Chờ mãi mới được hỏi ngài Tr/úy vài câu:

-Thưa Tr/úy, như vậy mộng ước của người thủy thủ, theo ý của Tr/úy thì như thế nào?

Ông sĩ quan trẻ tuổi trả lời không đắn đo:

-Cá nhân tôi thì có mộng ước rất bình thường...sau những tháng ngày lênh đênh trên biển...tôi chỉ mơ ước một bữa cơm đoàn tụ với gia đình...

Thằng tui nghe thấy cũng phục lẫn cái ông quan tàu thủy trẻ tuổi, đẹp trai, hào hoa... chắc có nhiều cô mê lắm... nên tiếp thêm một câu nữa:

-Ước mơ của Tr/úy rất là thực tế và dễ thương...như vậy thì người con gái nào là mẫu người vợ lý tưởng của Tr/úy trong tương lai...?

Ông ta mỉm cười thân mật:

-Câu hỏi coi bộ khó trả lời đây nha....! Đâu có cô nào ưng tôi đâu... mà cậu đã hỏi thì tôi nói thôi... mẫu người vợ tôi chọn cho tương lai thì chắc chắn phải là một CÔ GIÁO mà thôi...it ra cô giáo cũng có một đời sống đạo đức hơn người... lính hải quân đi công tác biển biệt trên biển...xa nhà, xa xứ... con cái có mẹ là cô giáo thì mình cũng đỡ lo...ít nhất là thay mình ở nhà dạy bảo con cái thành người...

Từ đó về sau, thằng tui lại mê biển...rồi tình nguyện gia nhập hải quân...năm 72 thằng tui tốt nghiệp sĩ quan...rời quân trường Nha Trang...nhưng trong lòng lúc nào cũng nghĩ đến hai chữ CÔ GIÁO của mấy bậc đàn anh... nhất là khi nghĩ đến những lời của các đàn anh “...sĩ quan hải quân phải kiêu hùng...lúc đứng thì chống nạnh... lúc đi thì ngẩng mặt “kênh” lên...ăn nói phải thật lưu loát, mạnh dạn...phải có thật nhiều ...bồ...nhưng phải có vợ là ... CÔ GIÁO ... đấy thôi!!!!

Thằng tui được nhiệm sở giang đoàn... không đi biển... mà cứ trôi nổi mấy vùng sông rạch miền Tây... từ Long Xuyên, Châu Đốc...Rạch Sỏi...Tịnh Biên...Cao Lãnh...Mỹ Tho...Phụng Hiệp... cứ mỗi lần thấy ở đâu có trường học là thằng tui kêu mấy thằng em lái tàu “ủi bãi” để mong tìm được CÔ GIÁO lý tưởng nào đây...

Mấy thằng em cứ thắc mắc:

-Ông thầy ơi! Con gái hiền lành, đẹp đẽ thiếu chi gì đó! Mấy chị cô giáo “nghiêm nghị” chét người...khó làm quen lắm...Mình ủi bãi hoài có ngày gặp “cô giáo Vẹm” thì ...mệt...

Nhưng thằng tui không nghe tụi nó...tìm mãi thì thế nào cũng gặp, nhưng số chưa có may mắn...mới làm quen được cô giáo chưa ấm đất thì đơn vị lại đổi vùng công tác... thành thử tới lúc tháng Tư đến... thì tui vẫn còn cô đơn lẻ bóng... Sau mấy năm sống ở Chicago lạnh cóng trong mảnh đời tỵ nạn, tui phải lòng một cựu nữ sinh Trung Vương...khéo léo... ngoan... hiền ... một cõi... Đó là bà xã của tui từ năm 79 cho tới ngày hôm nay...chưa hề làm nghề cô giáo ngày nào...

Cách đây vài năm, sau khi tham dự buổi tiệc họp mặt của khóa đàn anh tại Houston, tui tui đi nghỉ mát... nhìn lại biển cả ở vùng Corpus Christi... tình cờ gặp lại những bạn bè cũ ở đây...Thằng Tiến có vợ làm Y-Tá mới sáng sớm mà mặt mày bí xị, hỏi mấy lần nó mới nhăn mặt trả lời:

-Vui sao được mà vui... đời sau chắc tao không bao giờ cưới vợ Y-Tá mày ơi!!!

Suốt đêm bả cứ cắn nhằn “ Mát Vệ Sinh...hồng có chịu...hồng có chịu...” ...chán ơi là chán ...Thằng Thăng có vợ làm nhân viên hãng điện thoại...tối hôm qua rủ tui tui ...buổi sáng rủ đi tập khí công ngoài bờ biển... cũng chẳng thấy vợ chồng ở đâu... gặp mặt nó ở hàng lang...mặt mày lợt lạt... than phiền:

-Đừng bao giờ cưới vợ làm hãng telephone ... Mẹ kiếp!... cứ nói như vẹt. .. “sắp hết năm phút...sắp hết năm phút...” làm như điện thoại của tao sắp hết pin...

Cuối cùng là tên bạn Tân may mắn hơn tui... vớt được một cô giáo xinh xắn làm bạn trăm năm...cái điều tui mơ ước ngày xưa mà không có được...Buổi trưa đi ăn cơm gặp nó ngoài phòng khách... người bù xù như cái mền rách...khuôn mặt hốc hác... hết thần...tâm sự nhỏ với tui:

-Mày hên lắm mới không có vợ làm Cô Giáo đó nghe...! Cả đêm cứ bắt trả bài...cho đến lúc nào thuộc lòng từ đầu tới cuối ... cô giáo hài lòng...mới thôi...Sáng sớm ...phải ôn lại...chút đỉnh...trưa phải vài mươi phút ...dọn bài ... để cô Giáo...chắc chắn... bài phải thuộc...ôi chao ơi!..mệt ơi ...là mệt...

Sau đó nó ngâm thêm một bài thơ của ông tác giả Huỳnh Thế Được:

*Vợ là CÔ GIÁO ...có gì oai?
Sáng quần một hiệp... bỏ hơi tai*

*Trưa mười lăm phút ...không cho nghỉ
Tối sắp lim dim...gọi trả bài
Vợ là CÔ GIÁO ...có gì khen?
Bả hay xài viết, riết rồi quen
Nửa đêm đang ngủ... lòi chồng dậy
“Viết mà hết mực...chết... à ... nghen...”*

Bây giờ thì hết ...biển cả... sông hồ...hết công tác... xa rời bến nước...Không biết cái mộng CÔ GIÁO của thằng tui... từ thời trai trẻ ... có còn đúng được nữa chăng???

Châu Công Tử
Trung Tâm Huấn Luyện Hải Quân Nha Trang, Khóa 23